

Arrest

nr. 89 994 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GROUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K., M. (...) verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, op (...) te Tolstoy-Yurt geboren. U woonde heel uw leven in Grozny. U was sinds 1 januari 2011 traditioneel gehuwd met A. M. (...). U hebt geen kinderen.

U verklaart dat uw problemen volgen uit uw huwelijk met A. M.. Hij(...) is van gemengde Oekraïense-Tadsjikische-Azerische origine. Bovendien was hij geen moslim. Begin maart 2012 werden u en uw man 's avonds van bij jullie thuis meegenomen. Jullie werden in afzonderlijke voertuigen weggebracht naar Chaladze en afzonderlijk opgesloten. Na uw aankomst in Chaladze werd het u duidelijk dat uw

problemen het gevolg waren van uw huwelijk met een niet Tsjetsjeense man. U zat uiteindelijk een maand vast. Tijdens uw gevangenschap werd u slecht behandeld. Uiteindelijk werd u door een bewaker vrijgelaten onder voorwaarde dat u weg zou gaan uit Tsjetsjenië. U dook onder bij I. (...) en M. (...) in Urus-Martan. U kende deze mensen voordien niet, maar zij hebben u gewoon geholpen toen u bij hen om hulp vroeg. M. (...) ging bij u thuis om uw geld dat u nodig had voor de reis. U kon hiermee een deel betalen, de mensen bij wie u ondergedoken leefde betaalden de rest.

Voor de problemen welke u in maart 2012 hebt gehad, hebben u, noch uw man ooit eerder problemen gekend.

Op 29 april ging u naar Grozny. Van daar uit reisde u per bus naar Tchoj in Oekraïne. Vervolgens reisde u verder per auto. Bij de grens ging u samen met één van de twee passeurs te voet verder. De andere passeur ging met de auto alleen langs de controlepost en wachtte u in Slowakije terug op. Vervolgens reed u per auto verder tot België. U kwam hier aan op 2 mei 2011 en vroeg de volgende dag, 3 mei 2011 asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legde u volgende documenten voor: (1) uw rijbewijs en (2) uw intern paspoort.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart problemen te kennen wegens het feit dat uw man van een andere etnie is en een ander geloof heeft (CGVS, p.16). Jullie hadden niet met elkaar mogen trouwen en men wou u straffen omdat jullie dat wel hebben gedaan (CGVS, p.10).

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest bij terugkeer te zullen worden mishandeld en gefolterd en dat men zich van u zal willen verlossen (CGVS, p.16). Meerdere elementen uit uw dossier ondermijnen echter de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en doen afbreuk aan de vrees voor vervolging welke u beweert te hebben.

Eerst en vooral moet er worden op gewezen dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt betreffende de problemen welke u verklaart te hebben gehad of die zelfs maar het bestaan aantonen van de man waarmee u beweert te zijn getrouwd. In het kader van uw asielrelaas legt u enkel uw rijbewijs (1) en uw intern paspoort (2) voor. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen persoon, welke in deze niet ter discussie wordt gesteld, doch voegen op zich niets toe in verband met de door u verklaarde problemen.

Wat betreft uw interne paspoort kan echter wel worden vastgesteld dat dit drie stempels van uitgifte van een internationaal paspoort bevat, waarbij het recentste dateert van 13 maart 2012. Dergelijke informatie voegt inderdaad niets toe aan de door u verklaarde problemen, maar stelt integendeel de geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk in vraag. Immers, volgens uw verklaringen zat u gedurende de hele maand maart in hechtenis (CGVS, p.8). Dit valt niet te rijmen met de uitreiking van een internationaal paspoort op 13 maart 2012. Aan uw verklaringen dat u nooit – noch in 2007, noch in 2011 en noch op 13 maart 2012 – een internationaal paspoort hebt aangevraagd (CGVS, p.7) kan, gezien de stempels in uw intern paspoort, geen geloof worden gehecht.

Uw bewering dat de stempels in uw interne paspoort zouden zijn gezet tijdens uw gevangenschap – uw paspoort was toen immers in handen van de ordediensten en die hebben die daar misschien gezet om voor problemen te zorgen (CGVS, p.8, p.16) – kunnen daarbij allerm minst worden weerhouden als verklaring. Genomen dat u zelf nooit eerder zou hebben gezien dat er stempels van een internationaal paspoort in uw intern paspoort staan – dit zag u pas toen u er werd op gewezen tijdens uw gehoor op het CGVS (CGVS, p.11) – betreft deze verklaring niet meer dan een losse, persoonlijke, veronderstelling die het moment zelf bij u opkomt, u bent helemaal niet zeker dat die stempels op die manier in uw paspoort zijn gekomen, u hebt geen idee (CGVS, p.7). Bovendien is uw verklaring niet

plausibel, het is immers moeilijk in te beelden hoe de stempel van de uitreiking van een internationaal paspoort u (binnen de Russische Federatie en los van uw asielaanvraag) problemen zou bezorgen. Zodoende is de aanwezigheid van de stempels, en specifiek deze van het recent internationaal paspoort van 13 maart 2012, dan ook zwaarwichtig. Ze ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens is er A. M. (...), de man waarmee u stelt sinds 1 januari 2012 traditioneel te zijn gehuwd (CGVS, p.14). Niet enkel kunt u op geen enkele manier zijn bestaan en uw huwelijk met hem aantonen (CGVS, pp.14-15), bovendien blijkt u niet op de hoogte van een toch wel centraal element van zijn persoon, met name zijn religie. Zeker gezien jullie traditioneel voor de Mullah zouden zijn gehuwd (CGVS, p.5) en het daarbij tot de gang van zaken hoort dat wie geen moslim is afstand doet van zijn eigen religie (CGVS, p.14), is het bepaald opmerkelijk dat u niet zou weten welke religie hij feitelijk aanhangt. U weet enkel dat hij geen moslim is (CGVS, p.5) maar blijkt hem daarbij nooit te hebben gevraagd wat hij dan wel geloofde (CGVS, p.16). Dit alles doet twijfel rijzen over het bestaan van deze persoon of toch op zijn minst over de relatie welke u met hem had. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien moet een opmerkelijke desinteresse worden vastgesteld met betrekking tot waar A. M. (...) momenteel is en welk lot hij ondergaat. U weet niet waar uw man nu is (CGVS, p.11, p.16). U hebt ook niet meer proberen informeren naar hem, omdat dat zinloos is (CGVS, p.11) en omdat u dat bij niemand kon doen (CGVS, p.16). U stelt dat u uw man niet kon helpen (CGVS, p.12). Ook sinds uw aankomst in België lijkt u niet echt moeite te hebben gedaan om u zich zijn lot aan te trekken. U zou weliswaar bij mensen in het centrum naar hem hebben gevraagd, maar tevergeefs (CGVS, p.16). Bovendien heet het dat het van hieruit zinloos is om u om zijn lot te bekommeren, u zal dat na verloop van tijd wel doen (CGVS, p.16). Een dergelijke desinteresse om uit te zoeken wat er van uw man is geworden en hoe u hem eventueel kunt helpen is bepaald opmerkelijk. Zeker daar u pas recent met hem gehuwd bent en wel omdat u verliefd was (CGVS, p.16) is uw gebrek aan inspanning om u zijn lot aan te trekken niet te begrijpen. De vastgestelde desinteresse doet zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en is niet in overeenstemming te brengen met de vrees voor vervolging welke u stelt te hebben.

Een zelfde desinteresse kan trouwens ook worden vastgesteld waar het uw eigen persoon betreft. Zo weet u niet of u, toen u ondergedoken leefde, gezocht werd (CGVS, p.14). U vond het ook niet nodig om dat uit te zoeken (CGVS, p.16). Dat u dat niet gedaan hebt omdat u toch wist dat u gezocht werd (CGVS, p.16) is niet afdoende, het betreft hier immers slechts een puur persoonlijke overtuiging, niet op enig feit gebaseerd. Zo zijn er nooit convocaties toegekomen (CGVS, p.13) die nog op enige manier zouden kunnen verantwoorden waarom u gelooft te worden gezocht. Opnieuw moet worden opgemerkt dat de vastgestelde desinteresse afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas en de daaruit volgende vrees voor vervolging.

Van een kandidaat vluchteling kan worden verwacht dat hij moeite doet om zich maximaal te informeren om zijn/haar risico op vervolging optimaal in te schatten. De vaststelling dat u dit niet hebt gedaan, noch wat betreft het lot van uw man, noch inzake uw eigen, persoonlijke problemen – al was het maar door op zijn minst te proberen uitzoeken of er na uw vrijlating naar u werd gezocht – is dan ook zwaarwichtig. Zoals reeds gesteld doet ze afbreuk aan uw geloofwaardigheid en valt ze niet te rijmen met uw verklaarde vrees voor vervolging.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat het geheugenverlies dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde op geen enkele manier kan worden ingeroepen als argument of verklaringen voor de vastgestelde ongeloofwaardigheden. U staft dit geheugenverlies immers op geen enkele manier (CGVS, p.7).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel voert verzoekende partij wederom de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Zij meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal haar situatie foutief heeft beoordeeld en dat het niet mogelijk is om terug te keren naar Tsjetsjenië. Zij herhaalt dat er in haar hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging dient te worden vastgesteld.

2.2.2.2. De Raad merkt op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, vergezeld van de stelling dat de commissaris-generaal de situatie niet correct heeft beoordeeld, hetgeen neerkomt op een loutere afwijzing van de motivering van de bestreden beslissing, niet volstaat om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.3. Inzake de opmerking van verzoekende partij dat zij werd bijgestaan door een tolk die het Russisch machtig is en dat zij Russisch begrijpt, maar dat haar moedertaal Tsjetsjeens is – een taal die toch wezenlijk verschilt van het Russisch – waardoor het mogelijk is dat er bepaalde miscommunicaties zijn geschied door een verkeerde vertaling, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verzocht bijgestaan te worden door een tolk die de Russische taal beheerst (administratief dossier, stuk 8, bijlage 26). In de door haar na voorlezing in het Russisch ondertekende "*verklaring*", staat eveneens te lezen dat verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat haar taal van oorsprong het Russisch is (administratief dossier, stuk 8, verklaring, vraag 8). Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft gesteld dat zij geen opmerkingen heeft over het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij heeft eveneens bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard dat zij de tolk "*uitstekend*" begreep (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 21 mei 2012, p. 2 en 3). Op het einde van dit interview heeft verzoekende partij nogmaals verklaard dat zij de tolk Russisch goed heeft begrepen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 21 mei 2012, p. 17).

Daargelaten deze vaststellingen, wenst de Raad erop te wijzen dat verzoekende partij zich in haar argumentatie beperkt tot een loutere hypothese. Zij stelt immers dat het "*mogelijk*" is dat er zich enkele miscommunicaties hebben voorgedaan. Verzoekende partij laat eveneens na om *in concreto* aan te duiden welke verklaringen die zij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen. Met dergelijk argument kan dan ook geen rekening worden gehouden.

2.2.4.1. Inzake de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voorlegt betreffende de problemen die zij verklaart te hebben gehad, verwijst zij ten eerste naar de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen om erop te wijzen dat haar verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn voor haar hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Verzoekende partij stelt dat haar verklaringen geen tegenstrijdigheden bevatten en gestaafd worden door algemeen bekende feiten en zij wijst erop dat verwerende partij in haar beslissing zelf aanhaalt dat in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen, waaronder illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen en folteringen, hetgeen strookt met haar asielrelaas.

Ten tweede zet verzoekende partij uiteen dat zij amper twee weken na haar asielaanvraag reeds op het Commissariaat-generaal werd gehoord en dat zij op dat moment nog de eerste schok aan het verwerken was van wat haar overkomen was. Het was voor haar dan ook onmogelijk om in die zeer korte periode reeds de nodige stukken te verzamelen, laat staan om zich op afdoende wijze te laten bijstaan door een raadsman die haar in de zoektocht naar de juiste stavingstukken en de bewustmaking van de noodzakelijkheid hiervan had kunnen begeleiden. Verzoekende partij wijst er eveneens op dat zij, toen zij naar het interview kwam, ervan overtuigd was dat men geloof zou hechten aan haar verhaal en zij was zich niet bewust van de principiële bewijslast die op haar berust.

Ten derde wenst verzoekende partij de aandacht te vestigen op het feit dat het praktisch onmogelijk is om bijkomende schriftelijke stukken te verzamelen om haar asielrelaas te staven, gelet op het algemeen bekend gegeven dat in Tsjetsjenië nog altijd illegale arrestaties en ontvoeringen plaatsvinden. Zij verduidelijkt hierbij dat zij niet door een officiële instantie werd ontvoerd en vastgehouden. Het is bovendien zeer moeilijk om getuigen te vinden die haar problemen kunnen bevestigen. Desalniettemin is zij erin geslaagd om via kennissen in Tsjetsjenië twee nieuwe stukken te bemachtigen, die zij met vertaling heeft toegevoegd aan haar verzoekschrift (bijlage 4, 5, 6 en 7).

Ten vierde is verzoekende partij de mening toegedaan dat het feit alleen al dat haar asielaanvraag na amper twee weken werd afgehandeld, erop wijst dat er geen afdoende onderzoek naar haar relaas is gebeurd. Nochtans is een onderzoek naar de vrees voor vervolging noodzakelijk, zelfs al acht verwerende partij haar relaas niet geloofwaardig, stip verzoekende partij aan. Zij verwijst in dit verband naar het arrest nr. 9505 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 april 2008. Eveneens verwijst zij naar het arrest nr. 49.672 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 augustus 2010, waarin gesteld wordt dat de commissaris-generaal tot voorzichtigheid gehouden is in de beoordeling van asielaanvragen van Tsjetsjenen. Verzoekende partij meent dat het *in casu* duidelijk is dat verwerende partij tekort is geschoten in haar onderzoeksplicht en dat zij het dossier op routineuze wijze heeft afgehandeld, hoewel verzoekende partij nochtans als jonge vrouw behoort tot een risicogroep waarbij voorzichtigheid zeker vereist is. Dienaangaande verwijst verzoekende partij nogmaals naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoekende partij inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn voor haar hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en dat zij niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De Raad merkt echter op dat in het relaas dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voor mogen komen en dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. *In casu* stelde verwerende partij echter vast dat meerdere elementen in het dossier van verzoekende partij ertoe leiden dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen. Zo verwijst verwerende partij onder meer naar de stempels in het intern paspoort van verzoekende partij, die erop wijzen dat zij op 13 maart 2012 nog een internationaal paspoort kreeg uitgereikt, naar de flagrante onwetendheid over de religie van haar man, naar de opmerkelijke desinteresse die verzoekende partij aan de dag legt met betrekking tot waar haar man momenteel is en welk lot hij ondergaat en naar het gebrek aan interesse met betrekking tot haar eigen situatie. Waar verzoekende partij aanhaalt dat haar verklaringen gestaafd worden door algemeen bekende feiten, waarbij zij erop wijst dat verwerende partij in haar beslissing zelf aanhaalt dat in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen, waaronder illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen en folteringen, hetgeen strookt met haar asielrelaas, bemerkt de Raad dat verwerende partij in haar beslissing uiteenzet dat de voormelde mensenrechtenschendingen die in Tsjetsjenië nog steeds plaatsvinden een gericht karakter hebben en dat hiervoor in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk zijn. Daarom kunnen volgens verwerende partij de loutere Tsjetsjeense

origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en is een individuele beoordeling noodzakelijk. Uit de inhoud van de bestreden beslissing kan worden opgemaakt dat verwerende partij een grondige beoordeling heeft gemaakt van alle door verzoekende partij aangereikte elementen, maar dat zij tot de conclusie is gekomen dat haar vluchtrelaas, om verschillende redenen, niet als geloofwaardig kan worden beschouwd. De opmerking van verzoekende partij dat haar relaas strookt met de informatie die verwerende partij zelf in haar beslissing aanhaalt, biedt derhalve geen soelaas.

Met betrekking tot de in het verzoekschrift gedane uiteenzetting dat verzoekende partij niet de tijd heeft gehad om tegen haar interview op het Commissariaat-generaal de nodige stukken te verzamelen, dat zij nog in schok was, dat zij zich toen niet heeft laten bijstaan door een raadsman, waardoor zij zich er niet van bewust was dat zij zelf de bewijslast droeg en dat het noodzakelijk was dat zij haar relaas diende te staven aan de hand van documenten en dat het praktisch onmogelijk is voor haar om stukken te verzamelen om haar asielrelaas te staven, wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast desalniettemin op haarzelf rust, dat zij al het mogelijke dient te doen om haar relaas te staven en dat zij zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de organisatie van haar verdediging betreft. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, toen zij de vragenlijst van het CGVS ter voorbereiding van haar interview op het Commissariaat-generaal diende in te vullen, duidelijk werd gewezen op het belang van documenten die haar verklaringen zouden kunnen staven. Zo staat bij het voorafgaand advies op de vragenlijst het volgende te lezen: *“U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen.”* (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst CGVS van 3 mei 2012, p. 1). Aangezien het verslag, waaronder het voormelde advies, haar werd voorgelezen in het Russisch, kan verzoekende partij moeilijk volhouden dat zij zich voor en tijdens het interview op het Commissariaat-generaal niet bewust was van de op haar rustende bewijslast en dat zij al het mogelijke diende te doen om belangrijke documenten in verband met haar relaas te bemachtigen. Ook werd haar tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verschillende malen gewezen op het belang van bepaalde documenten, waaronder een medisch attest uit Tsjetsjenië of uit België ter staving van haar geheugenverlies en een document waarmee zij haar huwelijk enigszins zou kunnen bewijzen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 21 mei 2012, p. 7, 14 en 15). De Raad stelt vast dat verzoekende partij er tot op heden niet in geslaagd is om enig begin van bewijs af te leveren in verband met haar huwelijk, hetgeen dient te worden samen gelezen met de onwetendheid over het geloof van haar echtgenoot en met het uiterst opmerkelijke gebrek aan interesse dat verwerende partij heeft vastgesteld bij haar in verband met de huidige situatie van haar man. Wat betreft de bijgebrachte convocatie, verwijst de Raad naar hetgeen wordt uiteengezet in punt 2.2.6.2. Hieruit blijkt dat het aan het betreffende document geen bewijswaarde kan worden toegekend. Wat betreft het neergelegde medisch attest, stelt de Raad eveneens vast, verwijzend naar de uiteenzetting onder punt 2.2.7.2., dat verzoekende partij hier haar geheugenstoornissen niet mee kan staven. Tot slot merkt de Raad nogmaals op dat het gebrek aan begin van bewijs niet het enige element betreft waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd om tot de ongelooftwaardigheid van het relaas te besluiten. Meerdere elementen hebben hiertoe geleid.

Inzake het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij haar asielaanvraag op zeer korte tijd en op routineuze wijze heeft afgehandeld, wat er volgens haar op wijst dat er geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden naar haar relaas, wijst de Raad er vooreerst op dat zijn arresten, waarvan verzoekende partij er enkele citeert in haar verzoekschrift, geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht. Deze verwijzingen zijn dan ook niet dienstig. De Raad verwijst desbetreffend naar het gehoorverslag en naar de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat verwerende partij wel degelijk alle door verzoekende partij aangereikte elementen op een grondige manier heeft onderzocht en besproken. Aangezien alle elementen werden besproken, maar dat desondanks niet kon worden besloten tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoekende partij, kan worden vastgesteld door de Raad dat het dossier van verzoekende partij wel degelijk grondig werd onderzocht en dat er geen sprake is van een routineuze afhandeling. Waar verzoekende partij eveneens meent dat verwerende partij haar dossier niet voldoende heeft onderzocht omdat geen rekening werd gehouden met haar risicoprofiel – zij is een jonge vrouw in Tsjetsjenië – antwoordt de Raad dat verzoekende partij tijdens haar gehoor geen melding heeft gemaakt van het feit dat zij, louter omdat zij een jonge vrouw is, zou worden gevisieerd in haar land. Terloops dient nog te worden opgemerkt dat zij ook geen objectieve informatie bijbrengt waaruit blijkt dat dit effectief een risicogroep vormt in Tsjetsjenië.

2.2.5.1. Verzoekende partij verklaart zich niet akkoord met de vaststelling van verwerende partij dat haar binnenlands paspoort een aantal stempels bevat die wijzen op de afgifte van een internationaal paspoort. Zij beweert dat het stempels betreft die de geldigheid van haar intern paspoort bevestigen die volgens leeftijd in het paspoort worden gezet om het te actualiseren. Zij verduidelijkt dat het paspoort ongeveer op 16-jarige leeftijd voor de eerste maal wordt geactualiseerd, voor een tweede maal op 25-jarige leeftijd en in principe ook nog eens op 38-jarige leeftijd. Zij stelt dat het interne paspoort één van de noodzakelijke stempels miste om naar Oekraïne te kunnen afreizen. Verzoekende partij legt tevens uit dat zij haar paspoort heeft moeten afgeven aan de autoriteiten en dat de bewaker die haar heeft helpen ontsnappen ervoor gezorgd heeft dat haar paspoort in overeenstemming was om de grens naar Oekraïne over te steken.

Voorts wenst verzoekende partij erop te wijzen dat zij een traumatisch oorlogsverleden heeft, dat zij Tsjetsjenië desondanks nooit heeft willen of moeten verlaten tot nu, het moment waarop zij echt geen kant meer op kon, dat zij een beperkte opleiding heeft genoten en dat zij slechts over gematigde intelligentiecapaciteiten beschikt. Om die redenen was zij zich er niet van bewust dat haar paspoort bepaalde stempels bevatte en wat de betekenis hiervan is. Zij werd volledig overdonderd door deze vraag tijdens het interview en zij heeft dan ook wat ongelukkig verklaard dat de stempels misschien werden gezet tijdens haar gevangenschap om haar bijkomende problemen te bezorgen. Verzoekende partij is van mening dat het geenszins correct is dat de aanwezigheid van een stempel van uitgifte op het intern paspoort – en niet op het internationaal paspoort, zoals verwerende partij ten onrechte voorhoudt – de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnt.

2.2.5.2. De Raad merkt vooreerst op dat haar bewering dat het geen stempels van uitgifte van een internationaal paspoort betreffen, maar dat het om stempels gaat die de geldigheid van haar intern paspoort bevestigen, een blote bewering betreft die verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie staakt. De Raad stelt eveneens vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor duidelijk het volgende weergaf:

“Waarom hebt u dan stempels van 2007, 2011 en 2012 in uw intern paspoort?”

Neen, ik weet absoluut niet wat dit is

Ik wel, dat zijn stempels van een internationaal paspoort...

Ik heb geen idee, maar misschien heeft iemand gebruikt, ik heb geen reispaspoort

...

Wanneer hebt u gemerkt dat u stempels van een internationaal paspoort in uw paspoort had?”

Ik wist het niet, u hebt het me net getoond; ik had zelf niet in mijn paspoort gekeken

...

Ik zeg het voor alle duidelijkheid, wat betreft uw internationale paspoort geloof ik u niet

Ik weet het niet, ik heb geen idee, misschien wilden ze op voorhand voor mij problemen veroorzaken en dat hebben ze gedaan.” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 21 mei 2012, p. 7, 11 en 16).

Het komt absoluut niet overtuigend over dat verzoekende partij, wanneer zij tijdens haar gehoor geconfronteerd wordt met deze stempels, “absoluut” geen idee heeft wat deze stempels betekenen en wie ze heeft laten plaatsen en dat zij niet eens op de hoogte was van het bestaan van deze stempels omdat zij niet eens in haar paspoort had gekeken, terwijl zij, na geconfronteerd te zijn geweest met de door verwerende partij gedane vaststellingen, aan komt draven met de verklaring dat de bewaker die haar heeft helpen ontsnappen deze stempels in haar paspoort heeft laten zetten opdat zij met dit document de grens naar Oekraïne zou kunnen oversteken om haar land te ontvluchten. Haar totale onwetendheid – zelfs van het bestaan van deze stempels – rijmt geenszins met deze *post factum* uitleg, des te minder nu de stempels van 2007 en 2011 onmogelijk kunnen overeenkomen met een actualisering op 16-, 25- of 38-jarige leeftijd daar verzoekende partij geboren is in het jaar 1974. De Raad is evenmin overtuigd door de poging van verzoekende partij om het tijdens het gehoor geuite vermoeden dat men de stempels misschien tijdens haar gevangenschap heeft gezet om haar bijkomende problemen te bezorgen, te verklaren door het feit dat zij een traumatisch verleden heeft, zij een beperkte opleiding heeft genoten, zij slechts gematigd intelligent is en dat zij tijdens het interview overdonderd werd door deze vragen. Deze factoren kunnen volgens de Raad geen voldoende uitleg verschaffen voor het feit dat verzoekende partij gedurende haar ganse gehoor blijft volhouden dat zij van niets wist, om uiteindelijk het vermoeden te uiten dat men haar misschien nog meer in de problemen trachtte te brengen, terwijl zij in het verzoekschrift dan wel opeens weet wat de stempels betekenen en wie precies ze zou hebben laten plaatsen en waarom. Dergelijke incoherentie kan niet worden goedgepraat door een traumatisch verleden, een geringe opleiding, een lage intelligentie of

stress op het gehoor, besluit de Raad. Volledigheidshalve verwijst de Raad nog naar hetgeen gesteld wordt in punt 2.2.7.2.

Waar verzoekende partij er nog op hamert dat het geenszins correct is dat de aanwezigheid van een stempel van uitgifte op het intern paspoort – en niet op het internationaal paspoort, zoals verwerende partij ten onrechte voorhoudt – de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnt, merkt de Raad ten eerste op dat verwerende partij het wel degelijk heeft over stempels aangebracht in haar intern paspoort en niet in haar internationaal paspoort, doch dat deze stempels in haar intern paspoort erop wijzen dat aan verzoekende partij een internationaal paspoort werd uitgereikt. Dat dergelijke vaststelling de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnt, spreekt voor zich daar aan verzoekende partij een internationaal paspoort zou zijn afgeleverd op het ogenblik dat zij zich in detentie bevond.

2.2.6.1. Verzoekende partij herhaalt dat zij en haar man door onofficiële autoriteiten werden opgepakt, dat zij gedurende een maand lang werd vastgehouden en dat zij het geluk heeft gehad om op de hulp van een bewaker beroep te hebben kunnen doen om te ontsnappen. Zij stipt aan dat zij van deze bewaker enkel de voornaam kent, dat Tsjetsjenië heden verdeeld is per clans en dat er tussen de huidige officiële autoriteiten en de Tsjetsjeense leiders nog steeds een machtsspel aan de gang is. Verzoekende partij licht verder toe dat zij haar land van herkomst in allerijl is moeten verlaten en dat in dergelijke noodsituatie van haar niet kan worden verwacht dat zij zich ervan bewust was dat er schriftelijke stavingsdocumenten nodig zijn om haar situatie te bewijzen. Verzoekende partij wijst erop dat zij na haar vertrek werd opgeroepen om te verschijnen voor verhoor op 10 april 2012 voor de onderzoeksdienst van de afdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie in het kader van een vooronderzoek (bijlage 5 en 7 in het verzoekschrift). Deze convocatie toont aan dat men wel degelijk nog steeds op zoek is naar haar, stipt verzoekende partij nog aan.

2.2.6.2. Aangaande haar inleidend betoog bij de bijgebrachte convocatie, wijst de Raad er enerzijds op dat hij niet inziet hoe deze uitleg afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Anderzijds kan worden verwezen naar de uiteenzetting in punt 2.2.5.2.

Betreft de bijgebrachte convocatie, stelt de Raad vast dat het document slechts een kopie betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.7.1. Verzoekende partij voert aan dat zij de autoriteiten reeds heeft medegedeeld dat zij lijdt aan een vorm van geheugenverlies en zij verwijt verwerende partij geen verder onderzoek te hebben verricht naar dit gegeven, dat nochtans een invloed heeft op haar relaas. Zij licht toe dat zij door de jaren van oorlog in haar land nagenoeg haar hele familie heeft verloren. Als gevolg hiervan werd bij haar een post-traumatisch stresssyndroom met depressieve stoornis vastgesteld toen zij nog in haar land van herkomst verbleef. Verzoekende partij brengt ter staving van deze bewering een medisch attest (en een vertaling) bij d.d. 10 maart 2011 (bijlage 4 en 6 bij het verzoekschrift). Dit gegeven bevestigt volgens haar dat haar asielrelaas klopt en dat zij nu echt een gegronde vrees ondervindt. Immers, hoewel zij voorheen leed onder de oorlog, heeft dit er haar nooit toe gebracht om haar land te verlaten. Door de meest recente gebeurtenissen, had zij evenwel geen andere keuze, benadrukt verzoekende partij. Verder argumenteert verzoekende partij dat zij door haar depressieve stoornis te kampen heeft met concentratieproblemen die regelmatig tot geheugenverlies lijden indien zij in situaties van extreme stress verkeert. Dit verklaart waarom zij op bepaalde momenten geen volledige duidelijkheid kon verschaffen in de antwoorden op de vragen die haar tijdens het gehoor werden gesteld. Verzoekende partij stelt dat zij hiervan melding heeft gemaakt, doch dat verwerende partij heeft nagelaten om na te gaan of zij wel in staat was om geïnterviewd te worden.

2.2.7.2. De Raad constateert dat ook dit document een kopie is, waarbij nogmaals dient te worden herinnerd aan het feit dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Verder is de Raad van oordeel dat hij zich volledig kan aansluiten bij het door verwerende partij in haar nota met opmerkingen geformuleerde antwoord op het betoog van verzoekende partij, dat als volgt luidt: *“Verweerder stelt aangaande het bijgevoegde medische attest dd. 10/03/2011 vast dat hierin enkel melding wordt gemaakt van volgende diagnose: recidiverende depressieve stoornis, de mate van ernst verandert. Verzoekster werpt in dit verband in haar verzoekschrift nog op dat zij door de jaren van oorlog waarin zij nagenoeg gans haar familie verloren heeft een post-traumatisch stress syndroom met*

depressieve stoornis opgelopen heeft. Verweerder stelt echter vast dat verzoekster hiervan geen enkele melding maakte tijdens haar gehoor op het CGVS en aangaande het opgeworpen post-traumatisch stress syndroom geen concrete medische attesten kan neerleggen. Tijdens het gehoor op het CGVS werd er wel gevraagd naar het door haar aangehaalde geheugenverlies op de DVZ en of ze daarvan enig medisch attest had uit Tsjetsjenië of België kon neerleggen. Verzoekster verklaarde toen er hier geen te hebben en er ook niet aan gedacht heeft voor haar geheugen in Rusland om attesten te gaan (gehoor CGVS p. 7). Verweerder meent dan dat verzoekster met bijgevoegd attest niet afdoende kan aantonen dat geheugenproblemen haar ervan zouden weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen en een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Verweerder merkt eveneens op dat de vastgestelde elementen die verzoekster haar geloofwaardigheid ondermijnen géén details betreffen maar wel elementen die de k rn van haar asielrelaas uitmaken ... Waar verzoekster meent dat het CGVS nagelaten heeft om na te gaan of zij wel in staat was om geïnterviewd te worden, herhaalt verweerder dat verzoekster in dit verband geen specifieke opmerkingen maakte tijdens haar gehoor. Dergelijke opmerkingen aanhalen in het verzoekschrift is dan ook laattijdig en mist elke grondslag. Verzoekster slaagt er niet in om de aangehaalde PTSD en geheugenproblemen te staven met enig Russisch of Belgisch medisch attest en toont niet aan dat dergelijke problemen haar zouden verhinderen om volwaardige verklaringen af te leggen."

Het bijgebracht medisch attest toont derhalve op generlei wijze aan dat het cognitief geheugen van verzoekende partij dermate zou zijn aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.8.1. Wat betreft de vaststellingen in verband met haar huwelijk met A. M. en de problemen die hieraan verbonden zijn, kaart verzoekende partij aan dat het in Tsjetsjenië niet wettelijk is om een relatie aan te gaan met een man van niet-Tsjetsjeense origine, gelet op het zuiveringsbeleid dat de huidige Tsjetsjeense president voert. Ook stipt zij aan dat de rechten van vrouwen in de hedendaagse (Tsjetsjeense) maatschappij niet worden gerespecteerd. Verder tracht verzoekende partij op te helderen dat een traditioneel huwelijk louter mondeling wordt afgesloten en dat haar huwelijk in het grootste geheim werd geregeld.

Zij betoogt verder nog dat het geenszins juist is dat zij zich het lot van haar echtgenoot niet aantrekt. Het is echter moeilijk om amper twee weken nadat zij in een nieuw land was terechtgekomen alle mogelijke zoekkanalen te hebben uitgespit, in de hoop dat dit resultaat zou opleveren. Ook legt zij uit dat het in de korte periode voor haar vertrek veel te gevaarlijk was om op zoek te gaan naar verdere informatie, gelet op het gegeven dat zij werd gezocht en mishandeld.

2.2.8.2. De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat uit bovenstaande uitleg geenszins een verschoningsgrond kan worden afgeleid voor de bezwarende vaststelling dat verzoekende partij niet eens weet welke religie haar echtgenoot aanhangt. Verzoekende partij verklaarde tijdens haar gehoor echter uitdrukkelijk dat zij het slachtoffer is geworden van het feit dat haar man een andere etnie en een ander geloof heeft (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 21 mei 2012, p. 16). De Raad merkt op dat haar huwelijk met een man van een gemengde etnische afkomst en die bovendien niet moslim is, de rechtstreekse oorzaak vormt voor haar problemen, waardoor zij uiteindelijk is moeten vluchten uit haar land van herkomst. Dat verzoekende partij onwetend blijkt te zijn over één van de meest cruciale elementen uit haar vluchtrelaas, hypothekeert op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Waar verzoekende partij het motief dat in haar hoofde sprake is van een desinteresse ten aanzien van de situatie van haar man tracht te weerleggen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van haar verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst en dat het zich hierover niet informeren wel degelijk op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Verzoekende partij laat in haar verzoekschrift uitschijnen dat zij moeite heeft gedaan om meer over haar man te weten te komen, doch dat zij ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal, toen zij nog maar twee weken in België was, nog niet de mogelijkheid had gehad om alle zoekkanalen uit te spitten. Echter, tijdens haar gehoor bevestigde verzoekende partij meermaals dat zij na haar vrijlating nooit heeft geïnformeerd naar haar man omdat zij niet wist bij wie zij zich kon informeren (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 21 mei 2012, p. 11, 12 en 16). De enige stap die verzoekende partij verklaart te hebben ondernomen, is dat zij bij haar in het centrum heeft geïnformeerd, omdat er in dit centrum verschillende mensen uit verschillende landen zijn. De uitleg dat zij binnen dit korte tijdsbestek niet alle mogelijke zoekkanalen zou hebben kunnen uitspitten, staat in schril contrast met haar herhaaldelijke bevestiging dat zij – behalve bij haar in het centrum – nooit naar haar man heeft

geïnformeerd nadat zij werd vrijgelaten en gevlucht is. Dergelijke uitleg verklaart overigens niet waarom verzoekende partij enkele maanden nadien nog steeds geen informatie kan verschaffen over de situatie van haar echtgenoot. Zij geeft in haar verzoekschrift niet aan welke stappen zij nog heeft ondernomen teneinde iets te weten te komen over het lot van haar man, hetgeen absoluut niet aannemelijk overkomt. Dat verzoekende partij zich contenteert met de vaststelling dat het toch zinloos is om naar hem te vragen omdat zij niet weet bij wie zij hierover terecht kan, betreft een houding die door de Raad wel degelijk kan worden beschouwd als een flagrante desinteresse.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij herhaalt dat zij op illegale wijze en zonder enige waarborg van het recht op verdediging werd gearresteerd, dat zij op dagelijkse basis mishandeld werd in de gevangenis en dat haar paspoort haar werd ontnomen, dat zij met behulp van een bewaker is kunnen ontsnappen, dat, indien zij terugkeert, zowel haar lot als dat van de bewaker beschoren is en dat zij onderhevig zal zijn aan bekentenissen onder dwang en dat het bijgevolg uitgesloten is dat zij bescherming zal kunnen genieten, merkt de Raad op dat het louter herhalen van de asielproblematiek niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. De Raad stelt eveneens vast dat, aangezien aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht, haar opmerking dat zij voor haar problemen in haar land van herkomst niet kan rekenen op de hulp en de bescherming van haar autoriteiten, dan ook niet dienstig is.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT